

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **I. D.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 11. 2011, č. j. MV-4596-8/SO-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 A 382/2011 - 57, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalované ze dne 28. 11. 2011, č. j. MV-4596-8/SO-2011, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí Policie České republiky ze dne 5. 11. 2010, č. j. CPPH-062984/CI-2010-60, kterým žalobci nebyla prodloužena platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání osoby samostatně výdělečně činné. Žalobce se proti rozhodnutí žalované bránil správní žalobou, kterou Městský soud v Praze (dále „městský soud“) neshledal důvodnou a v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jí zamítl.

Žalobce (dále „stěžovatel“) podal k Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost, k níž připojil návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 s. ř. s. Uvedený návrh zdejší soud zamítl usnesením ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3 Azs 171/2015 – 34. Konstatoval tehdy, že výsledek daného správního řízení bezprostředně neznamená, že by byl stěžovatel státní mocí donucen území České republiky opustit, a v kontextu dalších skutkových okolností nelze dospět ani k závěru, že by i dočasné opuštění České republiky znamenalo újmu způsobitou založit přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Zdejší soud rovněž odlišil posuzovanou věc od jiných případů, v nichž byl odkladný účinek kasační stížnosti přiznán

(např. stěžovatelem vzpomínané usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 100). Jedním z důvodů pro nepřiznání odkladného účinku byla i skutečnost, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno ve vztahu k tvrzení o nutnosti zajistit na území České republiky chod svého podnikání.

Dne 15. 10. 2015 obdržel Nejvyšší správní soud v pořadí druhý návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Stěžovatel v něm polemizuje s argumentací obsaženou v rozhodnutí o předchozím návrhu a uvádí, že po dobu dlouhodobého pobytu na území České republiky převážně podnikal, přičemž podnikatelskou činnost vyvíjí i nadále. Jako důkaz předkládá daňová přiznání za roky 2010 – 2014 a další dokumenty, kterými se snaží aktuální podnikání prokázat. Upozorňuje rovněž na situaci manželky, jejíž případ byl zdejším soudem posuzován pod sp. zn. 4 Azs 59/2015. Konstatuje také, že společně s manželkou plní veškeré povinnosti osob samostatně výdělečně činných po dobu výrazně delší, než je doba, po kterou nepodnikal. Závěrem dodává, že mu není známá žádná újma, která by přiznáním odkladného účinku mohla vzniknout třetím osobám a upozorňuje, že v České republice pobývá se svou manželkou a dcerou, která navštěvuje teprve první ročník základní školy. Nepřiznáním odkladného účinku by tak došlo k zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Nutnost vycestovat z České republiky by přitom měla významný dopad i na jeho dceru.

Nejvyšší správní soud pokládá za nadbytečné opakovat argumentaci, obsaženou již v předcházejícím rozhodnutí ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3 Azs 171/2015 – 34, přesto musí znovu zdůraznit zásadní skutečnost, že na rozdíl od správního vyhoštění není bezprostředním následkem nyní posuzovaného rozhodnutí žalované povinnosti cizince opustit území České republiky. Právní následky rozhodnutí tak pro stěžovatele samy o sobě neznamenají újmu, která je způsobilá naplnit důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s. § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť mu nic nebrání usilovat o získání jiné formy pobytového statusu na území České republiky.

Otázkou zůstává, zda by mohly k přiznání odkladného účinku přispět specifické skutkové okolnosti, které se stěžovatel uvedl v novém návrhu. Nejvyšší správní soud důkladně prozkoumal všechny předložené dokumenty, přičemž nepřehlédl, že předložené listiny nezpochybňují skutková zjištění, za kterých bylo vydáno napadené správní rozhodnutí, a zároveň také konstatuje, že žádná z nich relevantním způsobem neprokazuje, že by stěžovatelova, byť dočasná, nepřítomnost na území České republiky znamenala ohrožení jeho podnikání. Z předložených daňových přiznání nelze určit, v čem přesněji stěžovatelovo podnikání spočívá, jaké je jeho pracovní vytížení v průběhu roku, zda má vůbec nějaké smluvně zajištěné zakázky, zda a jak na podnikání osobně participuje a další významné okolnosti. Nejvyšší správní soud tedy nezpochybňuje, že stěžovatel na území České republiky v současné době dokládá daňovými doklady nějakou podnikatelskou činnost, avšak k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jen tato skutečnost nepostačuje. V tomto ohledu lze podotknout, že stěžovatel v minulosti již několikrát svou podnikatelskou činnost přerušil a přesto na ní byl schopen navázat a dále v ní pokračovat. Povahu podnikání však zdejší soud nemůže blíže hodnotit, neboť mu k tomu stěžovatel neposkytl žádné konkrétnější údaje.

K přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevedou ani okolnosti z osobního života stěžovatele. Rozhodnutí žalované neznamená, že by stěžovateli byl po určitou dobu zakázán vstup na území České republiky, a nemohl by tudíž rodinu navštěvovat. Bezprostředním následkem rozhodnutí žalované tak není nutnost přerušit kontakt s manželkou a dcerou. Nejvyšší správní soud si je vědom, že by mohla nastat (ale také nemusela) situace, kdy by se stěžovatel od rodiny vzdálil na dobu, ve které by se mohl snažit získat jiné pobytové oprávnění. Ani takový následek by ovšem nedosahoval intenzity újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. Pro úplnost zbývá připomenout, že stěžovatel měl dostatek času (od rozhodnutí žalované uběhly prakticky čtyři roky), aby se na případné negativní následky správního rozhodnutí připravil a zajistil si buď jiné pobytové oprávnění, popřípadě upravil své poměry tak, aby následky rozhodnutí zasahovaly do jeho soukromého a rodinného života co nejméně.

Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů ani napodruhé neshledal, že by výkon napadeného rozsudku, popřípadě správního rozhodnutí, mohl pro stěžovatele znamenat újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., a proto návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti opětovně zamítl.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.
předseda senátu